

Arrest

nr. 158 179 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2011 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielpcedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 126.624 van 3 juli 2014 waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Op 4 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard bij beslissing van 27 mei 2014.

Op 17 juli 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 september 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 133.183 van 13 november 2014.

Op 23 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 januari 2015 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 11 februari 2015 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd inmiddels verworpen bij 's Raad arrest nr. 144.913 van 6 mei 2015.

Op 16 februari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag van 23 december 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Nadat de verzoeker bij de Raad beroep instelde tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 27 april 2015 beslist om de beslissing van 16 februari 2015 in te trekken. Vervolgens verwerpt de Raad, bij arrest nr. 149.383 van 9 juli 2015, het tegen de ingetrokken beslissing ingestelde beroep.

Op 17 februari 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies} ter kennis gebracht op 20 februari 2015 en zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

*naam : J(...) H(...) A(...) N(...)
voornaam : H(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Irak*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 11 februari 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 31 mei 2011, 17 juli 2014 en 07 januari 2015 asiël heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Met betrekking tot de ontvankelijkheid

Terwijl: verzoekende partij vecht een uitvoeringsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand.

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 stelt dat: ‘Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep (tegen een beslissing van de Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nvdr), ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen worden uitgevoerd’.

Verzoekende partij getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij het beroep, daar de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22.03.2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld: ‘Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is’.

De Vreemdelingenwet stelt in artikel 39/2:

‘§ 1.De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris – generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

§ 2.De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.’

Artikel 59/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.

Terwijl: subsidiair kan opgemerkt worden dat op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies werden verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die verzoekende partij werden afgegeven op het ogenblik dat zij een asielaanvraag indiende, in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf: ‘In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981, gewijzigd bij artikel 70 van het KB van 27 april 2007, dient u van ambtswege aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 af te leveren, wanneer er een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze mag maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag’.

Door het indienen van een beroep met volle rechtsmacht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

‘§ 1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft in gediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt.

§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Vermits verzoekende partij een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, zal haar asielaanvraag nog onderzocht worden door de Raad. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.”

De verweerder betoogt aldus dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu deze beslissing overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet in haar uitvoering is opgeschort totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog hangende asielprocedure tegen de beslissing van 11 februari 2015 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Uit nazicht van de gegevens bij de Raad blijkt evenwel dat de Raad inmiddels uitspraak heeft gedaan inzake het door de verweerder bedoelde beroep. Met name heeft de Raad bij arrest nr. 144.913 van 6 mei 2015 dit beroep verworpen. Het betoog van de verweerder is dan ook achterhaald, immers is het bestreden bevel op het grondgebied heden terug uitvoerbaar. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing dient te worden onderscheiden van het belang bij de tevens gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

2.2. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gevraagd naar een begin van bewijs dat zij zich momenteel in België bevindt, dit in het kader van de door de verweerder bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de verzoeker op 27 augustus 2015 van ambtswege werd afgevoerd uit de gemeentelijke registers en de bepaling van artikel 39, §7 van het besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die in dat geval een vermoeden van afwezigheid instelt.

De advocaat van de verzoeker antwoordt dat deze verzoeker een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en dat uit deze nieuwe asielprocedure blijkt dat hij nog in België is.

Uit de gegevens van de griffie van de Raad blijkt dat de verzoeker inderdaad een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2015 houdende de weigering van inoverwegingname van de bedoelde meervoudige asielaanvraag. Uit het arrest nr. 156.573 van 17 november 2015 waarbij dit beroep werd verworpen, blijkt de persoonlijke aanwezigheid van de verzoeker ter terechtzitting van 6 november 2015. Hieruit blijkt dan ook dat de verzoeker nog steeds in België verblijft.

De vraag naar het actueel belang bij het beroep, uitgaande van de tegenovergestelde hypothese, wordt bijgevolg niet gehandhaafd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoeker heeft, zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt, een gezinsleven in België. Hij diende een asielaanvraag in en met betrekking tot deze aanvraag loopt een procedure bij de RvV.

Verder verblijft verzoeker reeds geruime tijd in België. Sinds mei 2011 verblijft hij in ons land.

Verzoeker heeft ernstige medische problemen, waarvoor hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen deed. Dit verzoek werd afgewezen, maar verzoeker gaat hiertegen beroep instellen.

Het is op zich een vernederende behandeling om aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Alleszins is er geen enkel motief dat aantoonde dat het bevel in overeenstemming zou zijn met artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is.

(...)”

3.2. In de nota met opmerkingen wordt een globaal verweer gevoerd, waarbij de drie middelen samen worden besproken. Specifiek aangaande de kritiek op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gezondheidstoestand en het gezinsleven van de verzoeker, wordt als volgt gerepliceerd:

“Terwijl: voor wat betreft de verklaring van verzoekende partij dat zij medische problemen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat zij niet minder dan twee maal medische regularisatie aanvraag. Beide aanvragen werden negatief afgesloten.

Terwijl: inzake de voorgehouden medische problemen dient er tevens te worden op gewezen ‘dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten’ (RVV, arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014).

Terwijl: verzoekende partij verklaart dat zij aangaande haar negatief afgesloten aanvraag 9ter een beroep zal instellen bij de Raad. Zo'n beroep heeft echter geen schorsende werking. Een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft enkel in de gevallen opgesomd in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet automatisch een schorsende werking. Een beslissing van onontvankelijkheid 9ter staat evenwel niet in deze opsomming.”

3.3. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De verzoeker voert onder meer aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Hij betoogt dat hij een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat deze aanvraag werd afgewezen doch dat hij tegen deze beslissing een beroep gaat instellen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 december 2014 een medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag werd op 16 februari 2015 onontvankelijk verklaard.

Het wordt door de verweerder niet betwist dat de thans bestreden beslissing een “*beslissing tot verwijdering*” is zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In elk geval komt het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkens de daarin opgenomen vaststellingen voor als een “*beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*” zoals een “*beslissing tot verwijdering*” wordt gedefinieerd in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Zodoende blijkt en staat buiten betwisting dat de gemachtigde bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onder meer rekening diende te houden met de gezondheidstoestand van de verzoeker. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen evenwel dat verzoekers beide medische verblijfsaanvragen negatief werden afgesloten.

Echter blijkt uit de gegevens van waarover de Raad beschikt dat de verweerder, nadat de verzoeker bij de Raad een beroep had ingesteld tegen de beslissing van 16 februari 2015 waarbij zijn meest recente verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard (beroep gekend onder het rolnummer 170.678), op 27 april 2015 overging tot de intrekking van de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 16 februari 2015. Gelet op deze uitdrukkelijke intrekking, die ervoor zorgt dat de beslissing inzake de medische regularisatieaanvraag van 23 december 2014 geacht moet worden nooit te hebben bestaan, kan niet meer gesteld worden dat verzoekers meest recente medische problematiek bij het nemen van de thans bestreden beslissing was onderzocht en dat hier wel degelijk rekening mee werd gehouden.

Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - *in casu* de in de aanvraag van 23 december 2014 aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoeker - kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient dan ook te worden vastgesteld.

Het betoog in de nota van de verwerende partij dat ernstig zieke vreemdelingen een verlenging van het bevel kunnen aanvragen, heeft betrekking op de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verweerder in weerwil van het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet nagelaten heeft een beoordeling van verzoekers gezondheidstoestand door te voeren bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige middelen(onderdelen) dringt zich derhalve niet meer op.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE